

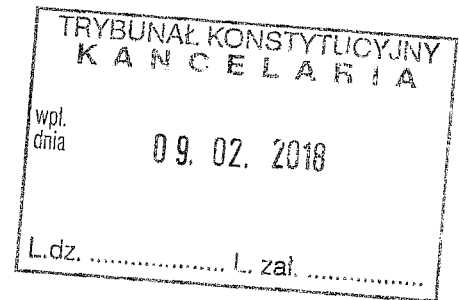

Rzeczpospolita Polska
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 8 lutego 2018 r.

PK VIII TK 1.2018

K 17/17

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Rady Gminy Międzyzdroje o zbadanie zgodności:

1) art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 2-6, art. 29 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2, § 3 ust. 1 pkt 4 Załącznika nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej z:

a) art. 2 w związku z art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 oraz w związku z art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 168 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

2) art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 3-5, art. 29 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2, § 3 ust. 1 pkt 4 Załącznika nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej z:

a) art. 167 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

b) art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP

- na podstawie art. 42 pkt 7 oraz art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072) w związku z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U., poz. 2074) -

przedstawiam następujące stanowisko:

postępowanie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072) w związku z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U., poz. 2074) - wobec utraty przez zakwestionowane przepisy mocy obowiązującej przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Międzyzdroje (dalej także: Wnioskodawca) we wniosku z dnia 27 października 2015 r. (dot. uchwały Nr XV/131/15) zakwestionowała, po pierwsze, zgodność z art. 2 w związku z art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 oraz w związku z art. 167 ust. 1 i 2, a także z art. 168 w związku z art. 2 Konstytucji artykułu 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 2-6 i art. 29 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (tekst

jednolity: Dz. U. z 2017 r., poz. 1453, dalej: ustawa o dochodach j.s.t.) w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2, § 3 ust. 1 pkt 4 Instrukcji sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiącej załącznik nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 1015 ze zm., dalej: załącznik nr 39 do rozporządzenia) i, po drugie, zgodność z art. 167 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, a także z art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji artykułu 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 3-5 i art. 29 ustawy o dochodach j.s.t. w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2, § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia.

Na wstępie uzasadnienia wniosku Wnioskodawca zastrzegł, iż nie kwestionuje idei tzw. mechanizmu wyrównania poziomego oraz pionowego przewidzianego w ustawie o dochodach j.s.t., stwierdzając, iż „nie jest kwestionowana okoliczność, że przy kalkulacji dochodów uwzględnia się skutki finansowe ulg podatkowych, a tym samym dochód, jaki gmina mogłaby uzyskać, gdyby ulgi nie udzieliła, gdyż mechanizm wpłat wyrównawczych oparty jest na konstrukcji tzw. potencjału dochodowego gmin a nie dochodu faktycznie zrealizowanego”, po czym wyjaśnił, iż „[k]westionowane są natomiast przepisy UDJUST (ustawy o dochodach j.s.t. - przyp. wł.) dotyczące sposobu kalkulacji dochodu podatkowego gmin, który zgodnie z ustawą stanowi jedną z kluczowych danych do obliczenia wskaźników służących do określenia (i) obowiązku dokonania i wysokość wpłaty z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej, jak również (ii) uprawnienia do otrzymania i wysokość kwoty podstawowej części wyrównawczej subwencji ogólnej dla gmin. Dochód podatkowy stanowi bowiem podstawę do obliczenia tzw. wskaźnika G ($G = \text{dochód podatkowy} / 1 \text{ mieszkaniec gminy}$), od którego uzależnione jest nie tylko powstanie ww. obowiązku albo uprawnienia, ale też wysokość wpłaty albo udzielonej subwencji” (uzasadnienie wniosku, s. 5).

Zdaniem Wnioskodawcy, zaskarżone przepisy „w przypadku rozłożenia przez gminę zaległości podatkowej na raty (...) nakazują dla celów obliczenia współczynnika G uwzględnienie jako dochodu podatkowego (i) kwoty długu podatkowego w dacie wydania decyzji o rozłożeniu zaległości podatkowej na raty, (ii) kwoty poszczególnych rat uiszczonych przez podatnika na rzecz gminy w dacie ich uiszczenia. Oznacza to, że wskazane przepisy nakazują uwzględnienie tego samego dochodu dwukrotnie w różnych okresach, ale tylko w przypadku gmin rozkładających zaległości podatkowe na raty. Gmina, która nie rozłożyła zaległości podatkowej na raty będzie zobowiązana do jej uwzględnienia dla celów obliczenia wskaźnika G wyłącznie raz - w momencie uiszczenia przez podatnika tej zaległości.

Podwójne uwzględnienie jednego źródła dochodu do obliczenia wysokości wskaźnika G w poszczególnych okresach przez gminy dokonujące rozłożenia zaległości podatkowych wpływa negatywnie na sytuację majątkową gmin - powoduje powstanie bądź zwiększenie obowiązku gminy do dokonania wpłaty do budżetu państwa z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej albo powoduje pozbawienie bądź zmniejszenie uprawnienia do otrzymania wsparcia w postaci kwoty podstawowej części wyrównawczej subwencji ogólnej” (uzasadnienie wniosku, s. 7).

Wyjaśniając następnie praktyczne konsekwencje funkcjonowania zaskarżonych przepisów, Wnioskodawca wskazał, że „[w] 2010 r. Urząd Morski w Szczecinie zwrócił się do Wnioskodawcy z wnioskiem o rozłożenie zaległości w podatku od nieruchomości, wskazując, że posiada jedynie środki na realizację swoich podstawowych zadań, do których należy zapewnienie bezpieczeństwa żeglugi, ochrona środowiska morskiego, ochrona portów oraz umocnień brzegowych. Urząd Morski podkreślił, że zapłata zaległego podatku od nieruchomości uniemożliwiłaby realizację wskazanych zadań” oraz że „[w] dniu 25 czerwca 2010 r. Burmistrz Gminy Międzyzdroje wydał decyzję nr Fin. 976/2010 (dalej: „Decyzja”), w której rozłożył Urzędowi Morskiemu na raty

zaległość w podatku od nieruchomości na trzy raty, płatne: w 2011 r., 2012 r. oraz 2013 r.”, a następnie wyjaśnił, iż „[n]a podstawie art. 32 ust. 1 i 3 UDJST oraz regulacji dotyczących zasad sporządzania sprawozdań budżetowych Gmina Międzyzdroje była zobowiązana do następującego ujęcia dochodów i skutków finansowych Decyzji w poszczególnych sprawozdaniach: (...) za 2010 r. - całość kwoty zaległości podatkowej (rozłożonej na raty), pomimo, że nie została ona faktycznie uiszczona, (...) za 2011 r. - ratę uiszczoną w 2011 r., (...) za 2012 r. - ratę uiszczoną w 2012 r., (...) za 2013 r. - ratę uiszczoną w 2013 r. Powyższe oznacza, że dochód podatkowy z tytułu podatku od nieruchomości został rozpoznany w podwójnej wysokości (w 2010 r. - jako potencjalny dochód, w latach 2011-2013 - jako dochód faktycznie uzyskany)” [uzasadnienie wniosku, s. 7-8].

Wnioskodawca zwrócił uwagę, że „[r]ozłożenie Skarbowi Państwa - Urzędowi Morskiemu zaległości podatkowej w podatku od nieruchomości należnej Gminie Międzyzdroje spowodowało istotne zawyżenie wysokości wpłat do budżetu państwa z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej. Gdyby Gmina Międzyzdroje nie była zobowiązana do podwójnego ujęcia tego samego dochodu podatkowego i ujęła dochód tylko w roku wydania decyzji przyznającej ulgę (na podstawie art. 32 ust. 3 UDJST), to nie byłaby w ogóle zobowiązana do dokonania takich wpłat, w rozliczeniach dokonanych na podstawie sprawozdań budżetowych za lata 2011-2013 (wskaźnik G nie przekroczyłby 150% wskaźnika Gg)” [uzasadnienie wniosku, s. 10].

W części uzasadnienia wniosku odnoszącej się do zarzutu niezgodności art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 2-6 i art. 29 ustawy o dochodach j.s.t. w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia (mechanizm wyrównania poziomego i pionowego) z art. 2 w związku z art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 oraz w związku z art. 167 ust. 1 i 2, a także z art. 168 w związku z art. 2 Konstytucji, Wnioskodawca stwierdził, że „potencjał dochodowy (dochody podatkowe w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 w zw.

z art. 20 ust. 2, 3 i 4 UDJST) stanowi podstawę do obliczenia wysokości współczynnika G, a tym samym determinuje obowiązek gminy do dokonania wpłat z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej albo uprawnienia do otrzymania kwoty podstawowej części wyrównawczej subwencji ogólnej. W konsekwencji, w przypadku gmin o identycznych dochodach podatkowych, gmina przyznająca ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych może zostać - wyłącznie z tego tytułu - zobowiązana w kolejnych okresach do dokonania wpłat z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej (lub dokonania takich wpłat w wyższej wysokości) od gminy, która nie udzieliła takiej ulgi podatkowej. Analogiczna dysproporcja w traktowaniu gmin zachodzi w przypadku określenia gmin uprawnionych do otrzymania kwoty podstawowej części wyrównawczej subwencji ogólnej lub określenia wysokości przysługującej subwencji” oraz że, Jego zdaniem, „zaskarżone przepisy UDJST w związku z przepisami Rozporządzenia (rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej - przyp. wł.) - prowadząc do wspomnianego skutku - naruszają zasadę równości oraz zasadę sprawiedliwości społecznej, które wynikają z art. 2 Konstytucji w zw. z art. 165 ust. 1 i 21 ust. 1 Konstytucji oraz w zw. z art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji”, bo „[z]asada równości jest konsekwencją zasady demokratycznego państwa prawnego określonej w art. 2 Konstytucji” (uzasadnienie wniosku, s. 10-11).

W kolejnym fragmencie uzasadnienia wniosku Wnioskodawca podniósł, że „[j]ak wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 grudnia 2008 r., sygn. K 19/07 (OTK ZU seria A nr 10/2008, poz. 182 - przyp. wł.), zasada równości wynikająca z art. 32 ust. 1 Konstytucji może stanowić wzorzec kontroli przepisów dotyczących samorządu terytorialnego tylko wtedy, gdy zaskarżone przepisy powodują naruszenie równości jednostek. Niemniej jednak, zdaniem Wnioskodawcy, zasada równości wynikająca z art. 2 Konstytucji i będąca konsekwencją zasady demokratycznego państwa prawnego może stanowić wzorzec służący badaniu konstytucyjności przepisów odnoszących się do

jednostek samorządu terytorialnego. Zasada ta powinna bowiem mieć zastosowanie zawsze, gdy kwestionowane przepisy wprowadzają nierówne traktowanie w zakresie praw jednostek samorządu terytorialnego przewidzianych w Konstytucji. Brak jest uzasadnienia, aby w demokratycznym państwie prawnym jedne gminy były traktowane w zakresie ich uprawnień wynikających z Konstytucji (por. art. 165 ust. 1 i art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji) w sposób mniej korzystny od innych” (uzasadnienie wniosku, s. 11).

Wnioskodawca, dokonując oceny zgodności art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 2-6 i art. 29 ustawy o dochodach j.s.t. w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia z art. 2 w związku z art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 Konstytucji i w związku z art. 167 ust. 1 i 2 Konstytucji, stwierdził, iż zaskarżone przepisy „ingerują w konstytucyjnie zagwarantowane gminom prawo własności oraz prawo do uzyskania subwencji zapewniających dochody odpowiednie do realizowanych zadań w sposób sprzeczny z zasadą równości i zasadą sprawiedliwości społecznej.

W świetle zasady równości, nieuzasadnione jest różnicowanie uprawnień majątkowych gmin wyłącznie ze względu na fakt wykonywania bądź nie władztwa podatkowego w zakresie przyznawania ulg w spłacie zaległości podatkowych. Udzielając ulgi gmina działa na rzecz podatnika (podmiotu wnioskującego o udzielenie ulgi), a nie w celu uzyskania dodatkowych przysporzeń. Organ jest uprawniony do rozłożenia zapłaty zaległości na raty wyłącznie <w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym> (por. art. 67a i nast. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa - j.t. Dz. U. 2015 r. poz. 613). Z perspektywy ekonomicznej, gmina, rozkładając zaległość podatkową na raty, odracza termin uzyskania środków pieniężnych, w związku z czym ponosi w rzeczywistości stratę (rekompensowaną jedynie w części wpływami z tytułu opłaty prolongacyjnej, która wynosi 40% kwoty odsetek za zwłokę). Tym bardziej niezrozumiałe jest dodatkowe obciążanie gmin udzielających ulgi podatkowe

negatywnymi skutkami związanymi z podwójnym rozliczeniem dochodu podatkowego. (...)

Zaskarżone przepisy są przy tym również niezgodne z zasadą sprawiedliwości społecznej. Skutkują one bowiem uznaniem za dochód kwot, które w żadnej mierze nie mogą stanowić przysporzenia po stronie gminy, a w konsekwencji powodują niesprawiedliwą redystrybucję dochodu publicznego. Gminy, które wymagają w istocie dofinansowania ze względu na niski poziom faktycznych dochodów, mogą nie uzyskać go wyłącznie ze względu na fakt, że w interesie publicznym lub ważnym interesie podatnika, zastosowały ulgę w spłacie zobowiązań podatkowych” (uzasadnienie wniosku, s. 13-14).

Odnosząc się następnie do zarzutu naruszenia przez art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 2-6 i art. 29 ustawy o dochodach j.s.t. w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia art. 168 Konstytucji w związku z zasadą proporcjonalności wynikającą z art. 2 Konstytucji, Wnioskodawca stwierdził, że „[p]rzedstawione powyżej działanie mechanizmu wyrównania poziomego i pionowego w kontekście udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania podatkowego oznacza de facto <sankcję> w postaci obowiązku dokonania wpłaty bądź utraty uprawnienia do otrzymania subwencji”, przez co „godzi w istotę władztwa podatkowego gmin. (...)

Nie stanowi on bowiem ustawowego ograniczenia uprawnień gminy, ale swoistą sankcję, której wystąpienie jest dla gmin trudne do przewidzenia - o konsekwencjach udzielenia ulg w spłacie zobowiązań gmina przekonuje się bowiem dopiero po zakończeniu roku finansowego, gdy wszystkie dane niezbędne do dokonania wyliczeń współczynnika G oraz Gg są dla gminy dostępne. Skutki ww. mechanizmu są nieproporcjonalne, bowiem trudno doszukać się jakiegokolwiek celu, jaki mają realizować” (uzasadnienie wniosku, s. 14-15).

W kolejnym fragmencie uzasadnienia wniosku Wnioskodawca, odnosząc się do zarzutu niezgodności art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 3-5 i art. 29 ustawy o dochodach j.s.t. w związku z: § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia (mechanizm wyrównania poziomego) z art. 167 ust. 1 i 2 w związku z zasadą proporcjonalności oraz zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną art. 2 Konstytucji, stwierdził, że „[j]ak zostało wskazane, zaskarżone przepisy powodują, iż brak jest korelacji pomiędzy potencjałem dochodowym gminy (dochodami podatkowymi w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 w zw. z art. 20 ust. 2, 3 i 4 UDJST), a obowiązkiem i wysokością wpłaty na część równoważącą subwencji ogólnej” oraz że „w wyniku zastosowania mechanizmu przewidzianego w zaskarżonych przepisach potencjał dochodowy gmin, które udzielają ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, jest zawyżony w stosunku do rzeczywistych dochodów, które mogą zostać zrealizowane przez te gminy. W efekcie mechanizm ten powoduje, iż takie gminy są zobowiązane do dokonania wpłat na część równoważącą subwencji ogólnej, pomimo że ich potencjał dochodowości nie uzasadnia dokonania takiej wpłaty. W efekcie takie gminy mogą być obciążane obowiązkiem wpłaty w zakresie, który nie może zostać uznany za niezbędny i proporcjonalny” (uzasadnienie wniosku, s. 15-18).

Wyjaśniając wreszcie istotę zarzutu naruszenia przez tę samą regulację art. 165 ust. 1 i art. 21 ust. 1 Konstytucji w związku z zasadą proporcjonalności wynikającą z art. 2 Konstytucji, Wnioskodawca stwierdził, iż „mechanizm podwójnego uwzględniania dochodów podatkowych gmin udzielających ulg w spłacie zobowiązań podatkowych może prowadzić do nałożenia na te gminy obowiązku dokonania wpłat na część równoważącą subwencji ogólnej, do dokonania której gminy te nie byłyby zobowiązane, gdyby nie dokonały rozłożenia na raty zaległości podatkowych. Tym samym, zaskarżone przepisy skutkują całkowicie nieuzasadnioną, a tym samym nadmierną i nieproporcjonalną ingerencją w majątek (własność) takich gmin” (uzasadnienie wniosku, s. 18).

Wnioskodawca przedmiotem zaskarżenia uczynił - jako wiodący - przepis art. 32 ust. 1 ustawy o dochodach j.s.t. **w związku z art. 32 ust. 3, art. 20 ust. 2-6 i art. 29 tejże ustawy, a także w związku z § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia.**

Inaczej mówiąc, przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie jest norma wywiedziona ze wszystkich wskazanych wyżej przepisów - zarówno ustawy o dochodach j.s.t., jak i załącznika nr 39 do rozporządzenia.

Częścią zaskarżonej normy są więc odpowiednie (wskazane przez Wnioskodawcę) przepisy załącznika nr 39 do rozporządzenia.

Problem jednak w tym, że w dniu 13 stycznia 2018 r. rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1015 ze zm.), które zawierało zaskarżone przez Wnioskodawcę - **w ujęciu związkowym** z przepisami ustawy o dochodach j.s.t. - przepisy § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia, **w całości utraciło moc obowiązującą** w wyniku równoczesnego (z tą samą datą) wejścia w życie **nowego i regulującego tę samą materię** rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 stycznia 2018 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U., poz. 109, dalej: rozporządzenie z dnia 9 stycznia 2018 r.) [*vide* - § 23 i § 24 rozporządzenia z dnia 9 stycznia 2018 r.].

Problematyka utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny była szeroko omawiana w orzecznictwie Trybunału.

W jednym z najnowszych poświęconych tej problematyce orzeczeń - w postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2016 r., w sprawie o sygn. akt K 3/15, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „*[u]morzenie postępowania ze względu na utratę mocy obowiązującej aktu normatywnego stanowi trwałą element kontroli konstytucyjności prawa w Polsce. (...)*

Rozwiązanie to odpowiada ogólnym funkcjom Trybunału i założeniom dotyczącym jego kognicji jako organu powołanego do badania hierarchicznej

zgodności aktów normatywnych. Wyznacza też zasadę, wedle której kontroli zgodności z Konstytucją podlegają akty zachowujące moc obowiązującą i wyznaczające określonym podmiotom (adresatom tych norm) odpowiednie reguły postępowania w oznaczonych okolicznościach (...). W aspekcie funkcjonalnym <instytucja «umarzania postępowania» odwołuje się do reguł ekonomii działania, [które] można przełożyć na ogólne zalecenie (...), aby za pomocą odpowiedniej organizacji pracy (...) organ uwalniał się od merytorycznego rozpatrywania spraw, których kontynuowanie - z uwagi na okoliczności faktyczne lub prawne - a priori i tak nie doprowadzi do zrealizowania celu postępowania> (P. Radzewicz, Umarzanie postępowania przez Trybunał Konstytucyjny ze względu na utratę mocy obowiązującej przepisu przed wydaniem orzeczenia, <Przegląd Sejmowy> nr 2/2006, s. 9 i n. [...]). [...]

Analiza orzecznictwa Trybunału pozwala wysnuć wniosek, że **ocena - prowadzącej do umorzenia postępowania - utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego dokonuje się nie na podstawie formalnego stwierdzenia wyeliminowania kontrolowanego przepisu z systemu prawa, lecz z perspektywy możliwości wywołania przezeń skutków prawnych** (podkr. wł.). Innymi słowy, <wykładnia zwrotu «akt normatywny utracił moc obowiązującą» (...) powinna zmierzać do oceny, czy zaskarżona norma prawna została usunięta z porządku prawnego nie tylko w sensie formalnoprawnym, lecz także w tym zakresie, czy uchylony przepis nadal wywiera określone skutki dla obywateli i czy może być nadal zastosowany w praktyce> (postanowienie z 13 października 1998 r., sygn. SK 3/98; zob. także postanowienia TK z: 18 listopada 1998 r., sygn. SK 1/98, OTK ZU nr 7/1998, poz. 120; 30 grudnia 1999 r., sygn. SK 16/99, OTK ZU nr 7/1999, poz. 173). Trwałości tej linii orzeczniczej nie podważyło ani uchwalenie Konstytucji, ani ustawy o TK.

Przenosząc powyższe spostrzeżenia na grunt rozpoznawanej sprawy, Trybunał uznał za spełnioną ujemną przesłankę procesową wskazaną w art. 39 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK z 1997 r. (obecnie przesłanka ta jest określona w art. 59

ust. 1 pkt 4 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym - przyp. wł.). *Zaskarżony art. 18 ust. 1 pkt 3 prawa energetycznego* (przepis ten stanowił przedmiot zaskarżenia w skierowanym do Trybunału Konstytucyjnego wniosku Rady Miejskiej w C. - przyp. wł.), *wskutek nowelizacji z 2015 r.* (chodzi o ustawę z dnia 27 maja 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne, Dz. U. z 2015 r., poz. 942 - przyp. wł.), *utracił moc obowiązującą. Mówiąc precyzyjniej, norma prawna, której zgodność z Konstytucją zakwestionowano, została definitywnie usunięta z porządku prawnego i zastąpiona normą o nowej treści (nowym brzmieniu). Przepis w poprzednio obowiązującej wersji nie może być - jako wyłączony z porządku prawnego - przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego (...). Oceniając ewentualną możliwość zastosowania zakwestionowanej regulacji do sytuacji z przeszłości, terażniejszości lub przyszłości, Trybunał przyjął, że nowelizacja z 2015 r. nie przewidywała miarodajnej normy intertemporalnej, która pozwalałaby twierdzić, iż art. 18 ust. 1 pkt 3 prawa energetycznego w poprzednim brzmieniu, zachował moc obowiązującą* (podkr. wł.). Nowa regulacja weszła w życie po 30 dniach od ogłoszenia, tj. 3 sierpnia 2015 r., i od tego dnia jest stosowana jako jedyna, z wyłączeniem art. 18 ust. 1 pkt 3 prawa energetycznego w jego dotychczasowym kształcie, stanowiącym przedmiot wniosku” (OTK ZU seria A z 2016 r., poz. 7).

Podobnie jak w rozpoznanej przez Trybunał Konstytucyjny sprawie, zainicjowanej wnioskiem Rady Miejskiej w C. (sygn. akt K 3/15), także w sprawie wniosku Rady Gminy Międzyzdroje brak jest miarodajnej normy intertemporalnej, która pozwalałaby twierdzić, iż przepisy § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej zachował moc obowiązującą. W tej sytuacji należy przyjąć, że rozporządzenie z dnia 9 stycznia 2018 r. nie tylko weszło w życie z dniem 13 stycznia 2018 r., ale

od tego dnia jest stosowane w całości jako jedyny akt normatywny tej rangi regulujący tę problematykę.

Tak więc, wskutek utraty mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 16 stycznia 2014 r., moc obowiązującą utraciły również przepisy § 8 ust. 3, § 3 ust. 1 pkt 11, § 8 ust. 2 oraz § 3 ust. 1 pkt 4 załącznika nr 39 do tego rozporządzenia (norma prawna, której zgodność z Konstytucją zakwestionowano, została definitywnie usunięta z porządku prawnego i zastąpiona normą o nowej treści [nowym brzmieniu]).

W związku z powyższym postępowanie w tej sprawie podlega umorzeniu na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U., poz. 2072) w związku z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U., poz. 2074) - wobec utraty przez wskazane wyżej zaskarżone przepisy mocy obowiązującej „przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał”, jako że utraciły moc zakwestionowane normy rekonstruowane z przepisów ustawy o dochodach j.s.t. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej.

Z tych względów wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Woźniak
Zastępca Prokuratora Generalnego